

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Intoleràncies

És un terme que es fa servir sovint avui, i fins i tot ho pregunten de vegades quan es realitza un viatge o es va a dinar a un restaurant. I és bo que ho preguntin perquè hi ha persones «intolerants» a determinats elements o productes químics, i també naturals; persones que es podrien veure greument afectades en la seva salut.

Però les intoleràncies que voldria comentar avui no són aquestes. Són unes altres ben diferents, encara que també poden produir efectes molt nocius. Em refereixo a les intoleràncies entre les persones,

i també les que podríem denominar intransigències.

Però, es pot considerar que una persona intransigent o intolerant amb una altra realment és cristiana? Quan rebutgem algú perquè no pensa com nosaltres, quan no volem saber res d'aquell que és diferent de nosaltres, podem dir que som realment cristians?

Podem imaginar Jesús comportant-se de manera intransigent amb les persones? És veritat que més d'una vegada els

evangelis ens mostren la radicalitat dels seus plantejaments. Però Jesús és radical en el plantejament, en la proposta, deixant sempre la llibertat a l'ésser humà i sense rebutjar mai ningú. «Qui vulgui venir a mi que prengui la seva creu, i em segueixi» (Mt 16,24). «Qui vulgui», diu Jesús, no obliga a ningú. I afegeix i diu «que prengui la seva creu». Però això no és pas intransigència, es tracta de prendre la nostra creu, la que ja tenim perquè és la nostra. El que diu Jesús és que l'abracem i anem amb Ell. I això no és intransigència. Això és abraçar-nos i ajudar-nos a dur la nostra creu.

No, Jesús no és, ni intolerant ni intransigent. En tot cas ho eren, i molt, els fariseus i els mestres de la llei que no volien saber res d'ell i del que ell deia. I ho som nosaltres quan ens resistim a acceptar la seva Paraula.

Jesús acull i perdona la pecadora sorpresa en adulteri i aquella altra dona que li va ungir els peus i els cabells amb perfums i llàgrimes. Jesús es va trobar amb Zaqueu que era un pecador, i el va perdonar; va cridar Mateu el publicà, va cridar a ser apòstols homes molt diferents d'origen i de cultura. Va guarir malalts i va treure dimonis, perquè l'important per a ell eren les persones amb els seus cossos i les seves ànimes, perquè per això havia vingut al món. Jesús era intransigent amb el pecat però no amb el pecador, amb l'home i la dona era acollidor: «Veniu a mi... Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que soc benèvol i humil de cor i trobareu el vostre descans» (Mt 11,28).

I Ell ens ensenya un camí que és de reconciliació i de perdó, no pas d'intransigència. Un camí que s'inicia reconciliant-nos amb nosaltres mateixos, i amb els que ens envolten.

Desterrem, doncs, la paraula intolerància de nosaltres, apartem la intransigència de les nostres vides, substituïm-les per l'acolliment, la benevolència, la humilitat, com Ell ens ensenya.

ENTREVISTA

Sentir la Creu d'Ucraïna

CARLOS BOSCH

Diumenge vinent, 26 de febrer, a les 18 h, la basílica de la Sagrada Família acollirà la setena edició de «Sent la Creu», una celebració que aplegarà diferents moviments de joves de la diòcesi i que constarà d'una eucaristia precedida d'una vetlla. Enguany, acompanyarà l'acte una rèplica de la creu que es troba a la capella privada de l'arquebisbe major de l'Església grecocatólica d'Ucraïna, Mons. Shevchuk. Mn. Carlos Bosch, director del Secretariat de Pastoral amb Joves de Barcelona (Església Jove), explica que serà una bona manera d'iniciar la Quaresma.

Com serà el «Sent la Creu» de diumenge?

Aquest any, veient el patiment del poble d'Ucraïna, havíem d'acompanyar les comunitats ucraïneses de casa nostra i una bona manera de fer-ho era celebrar alçant la creu d'Ucraïna. Vindrà Mn. Yuri, un capellà ucraïnès que és a Barcelona des de fa molts anys i que aquests mesos de conflicte està servint al front, acompanyant espiritualment els soldats en primera línia de guerra. També tindrem una breu conversa amb l'arquebisbe major Sviatoslav Shevchuk, que seguirà la celebració telemàticament.

El jove se sent prou integrat a l'Església?

És el nostre objectiu: que se senti Església, que la conegui, que l'estimi; que d'aquesta manera estimarà Jesucrist. Ha de descobrir que és actor, no espectador, que el Senyor compta amb cadascú de nosaltres per escampar l'alegria de l'Evangeli. Per aquest motiu, des del Secretariat volem fomentar la comunió per impulsar a la missió. I ho volem fer amb un to d'alegria, mostrant que Jesús respon les nostres inquietuds, preguntes, desitjos...

A l'agost, Església Jove participarà en la JMJ de Lisboa...

Sí, serà un esdeveniment impressionant, perquè viurem com joves de diferents procedències, cultures, tradicions, sensibilitats, edats... ens apleguem per un mateix Senyor. Qui és aquest Crist que ens convoca i que ens sedueix a tots, essent tots tan diferents? La JMJ és una oportunitat per viure, experimentar i manifestar l'alegria de la fe. Viurem un moment privilegiat: és una oportunitat per reviuere l'alegria de l'Evangeli. A més, des de Barcelona tenim Lisboa a tocar!

Oscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Davant el sagrari

Té vint-i-dos anys. Està acabant els estudis del grau de Farmàcia. Fa uns quants dies que, davant el sagrari de la parròquia, la seva pregària dona voltes a un mateix tema: «Jesús posa llum en el meu discerniment i generositat en la meua decisió. Saps que sempre he pensat que quan estigués acabant la carrera pensaria, seriosament, en el matrimoni. Fins i tot, fa uns mesos que estic mig enamorat, com a mínim, encara que en silenci, d'una companya de la facultat. També és cert que, des que vaig fer exercicis espirituals, sovint ressona en el meu interior la interpel·lació que hi vaig sentir i que es manté viva: «Vine i segueix-me!». Per què no, sacerdot? És la resposta a la meua pregunta en aquells dies de pregària: Senyor, què vols que faci? Mostra'm què esperes de mi!

És ben cert que en alguns moments penso que són cabòries meves, o no. També és cert que vull seguir Jesús en la meua vida, passar per la vida fent el bé, com Ell. «Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb ell» (Ac

10,38). Penso que intueixo el camí, però en certs moments em fa por. És per tota la vida, he de renunciar a coses bones que també són de Déu. Ell passa i torna a passar per la meua vida. Vull posar-me a les seves mans, confiadament. Seguir Jesús i els seus ensenyaments, deixar-me portar per la força de l'Esperit. Sento que alguns joves han de continuar el servei a la comunitat cristiana com a preveres, celebrant l'eucaristia, administrant els sacraments, predicant la Paraula. Servir l'Església, lloar Déu Pare, seguint Jesús, amb la força de l'Esperit! Acceptar aquesta crida, aquest do, encara que en certs moments sento que em depassa i em supera. Per què no jo?

Ho he parlat amb el sacerdot que m'acompanya. Em recomana que pregui, demanant llum, amb despreniment, buscant la voluntat del Pare, disposat a seguir-la. «Feliç tu, fidel del Senyor, que vius seguint els seus camins» (Sl 128,1). Em continua costant, seguiré demanant llum, agenollant-me davant la grandesa del seu amor. Penso que la meua vida ha de ser pels altres, viscuda procurant fer el bé, com Jesús. Ell m'ajudarà a discernir-ho!».

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Somos polvo amado por Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Nos acercamos al Miércoles de Ceniza. Comenzamos la Cuaresma oyendo una evocación: «Eres polvo y al polvo volverás» (cf. Gn 3,19): Sabemos que somos poca cosa, lo entendemos más, al percibirnos como un minúsculo organismo en el universo, que vive en un corto periodo de tiempo. Pero, aún lo sabemos mejor cuando nos reconocemos criaturas conocidas y amadas por el Creador.

El Papa, en una de las homilias de esta celebración anual asentía en que aun siendo diminutos y polvo, «somos el polvo amado por Dios. Al Señor le complació recoger nuestro polvo en sus manos e infundirle su aliento de vida (cf. Gn 2,7). Así que somos polvo precioso, destinado a vivir para siempre. Somos la tierra sobre la que Dios ha vertido su cielo, el polvo que contiene sus sueños. Somos la esperanza de Dios, su tesoro, su gloria».

Dios, a través del profeta Joel nos dirige una invitación que nace de su corazón, «con los brazos abiertos y los ojos llenos de nostalgia nos suplica: «Volveos a mí de todo corazón»» (Jl 2,12).

Emprendemos, pues, un camino esperanzado; acompañados por el mismo Señor. Él es nuestro guía y nuestro modelo.

El camino puede no ser fácil, pero la voluntad ha de ser fuerte en el amor. El ayuno, la oración y la penitencia que se nos sugiere sean generosas actitudes y muestras de la libertad que procede del amor a Dios y a los hermanos.

Que María nos ayude a dejarnos amar para amar. «Dejémonos levantar para caminar hacia la meta, la Pascua. Tendremos la alegría de descubrir que Dios nos resucita de nuestras cenizas» (26.02.20, 17.02.21).

Lectures de la missa diària i santoral

20. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Sir 1,1-10 / Sl 92 / Mc 9,14-29]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima); santa Amada, rel.; beat Maurici Proetta, agustinià, de Castelló d'Empúries.

21. ■ Dimarts [Sir 2,1-13 / Sl 36 / Mc 9,30-37].

Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

Comença el temps de Quaresma

22. ■ Dimecres [Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6,16-18].

Dimecres de Cendra. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV. Santa Margarida de Cortona, rel.; santa Elinor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25].

Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15].

Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí.

25. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32].

Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ † Diumenge vinent, 1 diumenge de Quaresma (lit. hores: 1a setm.)

[Gn 2,7-9; 3,1-7 / Sl 50 / Rm 5,12-19 (o bé: Rm 5,12,17-19) / Mt 4,1-11]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfir (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, verge, d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

ACTUALITAT

Mn. David Abadías s'incorpora a l'equip episcopal de l'Arxidiòcesi de Barcelona

El dimarts 14 de febrer de 2023, el senyor arquebisbe i cardenal electe, Mons. Joan Josep Omella, va reunir a la capella del Palau Episcopal totes les persones de la Cúria diocesana per comunicar-los una bona notícia. L'acompanyaven Mons. Sergi Gordo, Mons. Javier Vilanova i el nou bisbe auxiliar.

Mons. Omella va expressar el seu agraïment al Sant Pare per concedir-li aquest nou col·laborador en el seu ministeri episcopal i també va expressar el seu agraïment al nou bisbe per haver acceptat aquesta responsabilitat. «Ara recuperem tres bisbes auxiliars.» Mons. Omella també va dir que aquest nomenament ajudarà a la reestructuració

i al disseny de la nostra arxidiòcesi, que es posarà en marxa el curs vinent amb la publicació del nou Pla Pastoral Diocesà i la renovació d'algunes vicaries, delegacions i altres organismes.

Després, a la sala de reunions, el senyor arquebisbe i el nou bisbe auxiliar varen oferir una roda de premsa, que va presentar el delegat diocesà de Mitjans de Comunicació, Mn. Ramon Ollé. «Ja porto set anys a Barcelona —va dir Mons. Omella— i Barcelona és una diòcesi molt gran i amb molta eina a fer. Després de la mort del Bisbe Antoni Vadedell, vaig demanar al Sant Pare un bisbe auxiliar, que ja és aquí: Mn. David Abadías, a qui agraeixo que hagi acceptat. L'acollim amb molta joia i

esperem que aquí trobi unes bones relacions humanes en l'exercici del seu ministeri.»

El senyor arquebisbe va cloure la roda de premsa dient que el perfil que ha de tenir el nou bisbe, l'ha expressat sovint el Sant Pare; el bisbe ha de ser pastor i home de comunió, servidor d'una Església en sortida i en diàleg amb tots, animador del treball en equip, pastor amb olor d'ovella, que va al davant, al mig i al darrere del ramat, un servidor d'una Església en sortida i com a hospital de campanya. «Dono gràcies al Sant Pare per aquest regal. Fins ara era un regal tancat, però avui l'hem obert, i crec que el regal és bo, és un do per a la nostra arxidiòcesi de Barcelona.»

D'esquerra a dreta, Mons. Javier Vilanova, Mn. David Abadías, Mons. Joan Josep Omella i Mons. Sergi Gordo, fotografiats al Palau Episcopal

Semblança biogràfica de Mn. David Abadías i Aurín

Va néixer a Barcelona el 31 de juliol de 1973. És llicenciat en Teologia, especialitat Sagrada Escripura, per la Facultat de Teologia de Catalunya, i en Història de l'Església per la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. És doctor en Història de l'Església per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma.

El bisbe electe de Barcelona va rebre l'ordenació sacerdotal el 13 de desembre de 1998. El ministeri sacerdotal l'ha desenvolupat al Bisbat de Terrassa. En l'actualitat, és arxiprest de Mollet del Vallès (Bisbat de Terrassa) i rector de la parròquia de Sant Vicenç (Mollet del Vallès, Bisbat de Terrassa).

Ha estat degà de la Facultat Antoni Gaudí d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes (FHEAG) des de l'any 2016 fins al 2022; professor d'Història de l'Església medieval (FTC i FHEAG) de Metodologia i fonts Històriques (FHEAG)

i de Cultura i Cristianisme a l'edat moderna i contemporània (FHEAG). Ha estat el Cap del Departament d'Història de l'Església de la FTC (fins 2014), i cap de Publicacions de la FTC i de la FHEAG, a més de coordinador acadèmic de la FHEAG (fins 2016).

Ha publicat *Breu història de l'Església a l'edat mitjana* (Instrumenta 1), Barcelona: Facultat d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts cristianes Antoni Gaudí - Facultat de Teologia de Catalunya, 2015. *Los teólogos españoles en el reino de María I Tudor de Inglaterra. La influencia de cuatro teólogos españoles durante el reino de María I Tudor de Inglaterra (1553-1558): fray Bartolomé de Carranza, fray Alfonso de Castro, fray Bernardo de Fresneda y fray Pedro de Soto* (Studia Historica Tarraconensia 1), Barcelona: Facultat d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts cristianes Antoni Gaudí - Facultat de Teologia de Catalunya, 2015.

Semblança biogràfica de Mons. Sergi Gordo i Rodríguez

Va néixer a Barcelona el 23 de març de 1967. Pertany a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel, de Cornellà de Llobregat. Als 14 anys va ingressar al Seminari Menor i després al Seminari Major. Va ser ordenat prevere el 14 de juny de 1992 a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès. És llicenciat en Ciències Eclesiàstiques per la Facultat de Teologia de Catalunya (1991). És llicenciat en Filosofia per la Universitat Ramon Llull de Barcelona (1994), on també va cursar el bienni de doctorat en Filosofia (1995-1997). De 2001 a 2004 va ampliar estudis en Llengua alemanya i Filosofia a Munic.

El seu ministeri sacerdotal l'ha desenvolupat a l'arxidiòcesi de Barcelona, on ha exercit els següents càrrecs: prevere adscrit amb facultats de vicari a les parròquies de Santa Maria i de la Santíssima Trinitat de Vilafranca del Penedès (1992-1994); professor de filosofia del curs propèdèutic del Seminari Major (1991-2000 i 2006-2017); formador del Seminari Menor Diocesà (1992-2001); tutor d'estudis dels seminaristes majors pel que fa a les assignatures de filosofia (1994-1998); professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya en les especialitats d'His-

tòria de la Filosofia Antiga i també de Fenomenologia de la Religió (1994-2000 i 2006-2017); col·laborador de la Delegació Episcopal per a la Vida Consagrada, com a encarregat de les relacions amb els Instituts Seculars (1997-2000 i 2004-2008); Canceller de la cúria arxidiocesana i Secretari General de l'Arquebisbat de Barcelona (2004-2017); Secretari de la Província Eclesiàstica de Barcelona (2004-2019); membre del Consell Episcopal, del Consell Presbiteral

i del Consell Pastoral Diocesà (des de 2005); Canonge de la Catedral de Barcelona (des de 2009); professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona ISCREB (2010-2017); Consiliari Diocesà del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona (2011-2017); membre del Col·legi de Consultors (des de 2012); membre del Patronat de la Fundació de la Junta Constructora de la Basílica de la Sagrada Família (des de 2015); i Secretari General de l'Ateneu Sant Pacià (2015-2016).

El 19 de juny de 2017 es va fer públic el seu nomenament com a bisbe auxiliar de Barcelona i fou consagrat bisbe el 9 de setembre de 2017 a la Basílica de la Sagrada Família.

En el si de la Conferència Episcopal Tarraconense és secretari general i també president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya (SIPOC).

En el si de la Conferència Episcopal Espanyola ha estat membre de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar (CEAS) (2017-2020), i actualment és membre de la Comissió Episcopal per als Laics, la Família i la Vida, dins la qual és el bisbe responsable del Fòrum de Laics.

Semblança biogràfica de Mons. Javier Vilanova i Pellisa

Nascut a La Fatarella (Tarragona), el 23 de setembre de 1973. Va ser ordenat prevere per a la diòcesi de Tortosa el 22 de novembre de 1998.

Ha sigut vicari parroquial de les parròquies de la Mare de Déu del Roser de Tortosa (1998-1999) i de Sant Miquel Arcàngel d'Alcanar (1999-2003). Rector de les parròquies de l'Assumpció del Forcall, Castellfort i Portell, Sant Pere Apòstol de Cinctorres, Mare de Déu de les Neus de la Mata, Sant Bartomeu de La Todoella i de la Mare de Déu del Pópulo d'Olocau del Rei (2003-2007).

A més, ha sigut també rector de les parròquies d'Alfara de Carles (2014-2019), del Sagrat Cor de Jesús del Raval de Crist (2016-2019) i de Sant Llorenç del Pinell de Brai (2019).

Delegat per a la Catequesi (2014-2016) i per a la Pastoral Vocacional (2003); membre del Col·legi de Consultors (2007) i del Consell Presbiteral (2007); rector del Seminari de Tortosa (2007) i director espiritual del Seminari Interdiocesà de Catalunya (2016-2018).

En el si de la Conferència Episcopal Tarraconense és president del Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears (SIJ).

Va exercir l'ofici canònic de rector del Seminari Interdiocesà de Catalunya (2018-2020). És missioner de la Misericòrdia i fou confessor ordinari de la Comunitat d'Agustines de Sant Mateu. El papa Francesc el va nomenar bisbe auxiliar de Barcelona el 6 d'octubre de 2020 i fou consagrat bisbe el 20 de desembre de 2020, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre del Levític (Lv 19,1-2.17-18)

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, soc sant.

No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo soc el Senyor».

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor. / No ens castiga els pecats com mereixíem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. / Com un pare s'apiada dels fills, / el Senyor s'apiada dels fidels. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,16-23)

Germans, ¿no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Escriptura diu: «Fa caure els savis en els seus propis paranys». I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum». Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 5,38-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent". Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra.

Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dona-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dona a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar.

Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, ¿quina recompensa mereixeu? Els publicans, ¿no fan també el mateix? I si només saluteu els germans, ¿què feu d'extraordinari? Els pagans, ¿no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial».

Lectura del libro del Levítico (Lev 19,1-2.17-18)

El Señor habló así a Moisés: «Di a la comunidad de los hijos de Israel: "Sed santos, porque yo, el Señor, vuestro Dios, soy santo. No odiarás de corazón a tu hermano, pero reprenderás a tu prójimo, para que no cargues tú con su pecado. No te vengarás de los hijos de tu pueblo ni les guardarás rencor, sino que amarás a tu prójimo como a ti mismo. Yo soy el Señor"».

Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa, / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia. / No nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. / Como un padre siente ternura por sus hijos, / siente el Señor ternura por los que lo temen. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 3,16-23)

Hermanos:

¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros? Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: y ese templo sois vosotros. Que nadie se engañe. Si alguno de vosotros se cree sabio en este mundo, que se haga necio para llegar a ser sabio. Porque la sabiduría de este mundo es necedad ante Dios, como está escrito: «Él caza a los sabios en su astucia». Y también: «El Señor penetra los pensamientos de los sabios y conoce que son vanos».

Así, pues, que nadie se gloríe en los hombres, pues todo es vuestro: Pablo, Apolo, Cefas, el mundo, la vida, la muerte, lo presente, lo futuro. Todo es vuestro, vosotros de Cristo y Cristo de Dios.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 5,38-48)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Habéis oído que se dijo: "Ojo por ojo, diente por diente". Pero yo os digo: No hagáis frente al que os agravia. Al contrario, si uno te abofetea en la mejilla derecha, preséntale la otra; al que quiera ponerte pleito para quitarte la túnica, dale también el manto; a quien te requiera para caminar una milla, acompáñale dos; a quien te pide, dale, y al que te pide prestado, no lo rehúyas.

Habéis oído que se dijo: "Amarás a tu prójimo y aborrecerás a tu enemigo". Pero yo os digo: Amad a vuestros enemigos y rezad por los que os persiguen, para que seáis hijos de vuestro Padre celestial, que hace salir su sol sobre malos y buenos, y manda la lluvia a justos e injustos. Porque, si amáis a los que os aman, ¿qué premio tendréis? ¿No hacen lo mismo también los publicanos? Y, si saludáis solo a vuestros hermanos, ¿qué hacéis de extraordinario? ¿No hacen lo mismo también los gentiles? Por tanto, sed perfectos, como vuestro Padre celestial es perfecto».

COMENTARI

Estimar els enemics?

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Estimar els enemics, això és una qüestió molt forta. És possible? Jesús ens ho demana, ens ho proposa.

Segurament podem fer algunes consideracions que ens han d'ajudar a comprendre aquest tema i redreçar els nostres instints primaris.

En primer lloc, hem de procurar no tenir enemics: no crear-ne, no provocar-ho per part nostre. Això no sempre és fàcil. A més, hi ha l'altra part: els altres et poden considerar i tractar com un enemic, encara que no tinguin veritables motius per fer-ho. Poden estar convençuts que tu els perjudiques, els fas mal, els odies.

Quan parlem d'aquesta qüestió, no ens referim a les lleials competències en matèries esportives, econòmiques o laborals, sinó en les grans extorsions que atempten contra la veritat, la justícia, la bona convivència, la pau i el respecte a l'altre. No és el mateix una competició que una veritable guerra bruta per aixafar o fer mal els altres i treure'n alguns beneficis.

Hi ha qui diu: «Jo no en tinc cap d'enemic», però sovint, no és del tot cert, perquè el que han fet és tancar-se en el món dels seus amics i s'han apartat o allunyat d'aquelles persones i situacions que els perjudiquen, saben que no els cauen bé, i que els costa molt de relacionar-se i d'acceptar-se amb bona harmonia. És una manera subtil d'autojustificar-se.

Podria ser un primer pas per no fer-se més mal, per a no entrar en una escalada de violència o de guerra.

De guerres n'hi ha, ho sabem i veiem cada dia. Però no únicament entre països i nacions, sinó també entre entitats, negocis, famílies, veïns...

Sovint no és fàcil ni estar en pau amb tothom, ni que els altres no et considerin, d'alguna manera, enemic i fins i tot et persegueixin.

La pau i l'amistat l'hem de construir cada dia, fonamentant-la en la veritat, llibertat, justícia, solidaritat i amor.

Jesús vol que superem l'estricta justícia i que no reduïm l'amor a aquells que ens corresponen de la mateixa manera. Jesús ens demana que evolucionem vers una nova realitat de vida.

Jesús ens diu: «Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel». No podem fer com aquells que no coneixen l'Evangelí. Hem conegut l'Amor del Senyor que «fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos».

Jesús ens diu: «Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial».

Nosaltres hem d'anar per aquest camí de vida.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Aquest diumenge 19, a les 11 h. Mons. Salvador Cristau presideix la Missa patronal a la Parròquia de Sant Valentí de Terrassa.

Dimecres 22, a les 20 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa del Dimecres de Cendra a la Catedral.

Dijous 23, a les 20.30 h. Conferència «Què és el sacrifici? De la crema d'animals a l'Eucaristia», a càrrec de Mn. Emili Marlés. A la Casa Abacial del Monestir de Sant Cugat del Vallès.

Dissabte 25, a les 10 h. Sessió del Consell Pastoral Diocesà al Bisbat. / **A les 20 h.** el bisbe Salvador presideix el ritu d'elecció de catecúmens a la Catedral.

Diumenge 26, a les 11 h. El bisbe Salvador presideix la Missa a la Catedral amb les entitats andaluses amb motiu de la proximitat del Dia d'Andalusia.

Calendari

Dilluns 27 de febrer. Recés de Quarisma per a preveres i diaques al

Centre Borja (Sant Cugat del Vallès), predicat pel P. Eduard Rey, OFM Cap, president de la URC.

Dissabte 11 de març, a les 10.30 h. Trobada diocesana de Pastoral Familiar, a l'Escola Pureza de María (Sant Cugat del Vallès). Estudi de l'*Itinerari catecumenal per al Matrimoni*, del papa Francesc.

Del 19 (vespre) al 24 de març (migdia). Exercicis espirituals per a preveres a Caldes de Montbui, dirigits per Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona. Inscripcions a la Secretaria General del Bisbat abans del 24 de febrer.

Notícies

El bisbe Salvador celebra santa Escolàstica a Puiggraciós. El divendres 10 de febrer, Mons. Salvador Cristau va presidir la Missa en el Santuari de

la Mare de Déu de Puiggraciós amb motiu de la festa de santa Escolàstica. Seguidament saludà els devots i la comunitat de monges benedictines.

Curs de formació per a seminaristes. El dies 10 i 11 de febrer, el Seminari de Terrassa organitzà un curs de comunicació de mitja distància (homilies i discursos) a càrrec de la Fundació Carmen de Noriega.

La diòcesi de Terrassa al costat de la gent gran i dels malalts. El dissabte 11 de febrer, Terrassa va acollir la 17a Trobada diocesana de Pastoral de la Salut. A les 10 h va tenir lloc la pregària inicial a la Catedral, presidida pel bisbe Salvador. Seguidament, al saló d'actes de la Fundació Busquets, tingué lloc la presentació de la jornada a càrrec del Dr. Jordi Tomàs, delegat episcopal de Pastoral de la Salut, i la

conferència del Dr. Christian Antonio Villavicencio-Chávez sobre l'acompanyament de les persones grans, tema de reflexió d'enguany en aquesta jornada. Seguí el testimoni de fe d'algunes persones grans.

Confirmacions a Sant Esteve de Granollers. El diumenge 12 de febrer, Mons. Salvador Cristau celebrà l'Eucaristia i administrà el sagrament de la Confirmació a 20 persones i va batejar 1 a la Parròquia de Sant Esteve de Granollers. Després beneí la reforma de la Capella de Montserrat.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Intolerancias

Es un término que se utiliza a menudo hoy, incluso lo preguntan a veces al emprender un viaje o cuando se va a comer a un restaurante. Y es bueno que lo pregunten porque hay personas «intolerantes» a determinados elementos o productos químicos, y también naturales; personas que podrían verse gravemente afectadas en su salud.

Pero las intolerancias que quisiera comentar hoy no son éstas. Son otras muy distintas, aunque también pueden producir efectos muy nocivos. Me refiero a las intolerancias entre las personas, y también a las que podríamos llamar intransigencias.

Pero, ¿se puede considerar que una persona intransigente o intole-

rante con otra, es realmente cristiana? Cuando rechazamos a alguien porque no piensa como nosotros, cuando no queremos saber nada de aquel que es diferente de nosotros, ¿podemos decir que somos realmente cristianos?

¿Podemos imaginar a Jesús actuando de esta manera intransigente con las personas? Es verdad que en más de una ocasión los evangelios nos muestran la radicalidad de sus planteamientos. Pero Jesús es radical en el planteamiento, en la propuesta, nunca con las personas. Jesús deja siempre la libertad al ser humano, sin rechazar nunca a nadie: «Quien quiera venir a mí que tome su cruz, y me siga» (Mt 16,24). «Quien quiera», dice Jesús, no obliga a nadie. Y añade y dice

«que tome su cruz y me siga». Esto no es intransigencia, se trata de tomar nuestra cruz, la que ya tenemos porque es la nuestra. Lo que dice Jesús es que la abracemos y vayamos con Él. Esto no es intransigencia. Esto es abrazarnos para ayudarnos a llevar nuestra cruz.

No, Jesús no es intolerante ni intransigente. En todo caso lo eran, y mucho, los fariseos y maestros de la ley que no querían saber nada de él y de lo que él decía. Y lo somos nosotros cuando nos resistimos a aceptar su Palabra.

Jesús acoge y perdona la pecadora sorprendida en adulterio y a aquella mujer que le ungió los pies y los cabellos con perfumes y lágrimas. Jesús se encontró con Zaqueo que era un pecador y le perdonó; llamó a Mateo el publicano, llamó a ser apóstoles hombres muy distintos de origen y cultura. Curó

a enfermos y expulsó demonios, porque lo importante para él eran las personas con sus cuerpos y sus almas, porque por eso había venido al mundo. Jesús era intransigente con el pecado pero no con el pecador, con el hombre y la mujer era acogedor: «Venid a mí... Aceptad mi yugo y haceos discípulos míos, que soy benévolo y humilde de corazón y encontraréis vuestro descanso» (Mt 11,28).

Jesús nos enseña un camino que es de reconciliación y de perdón, no de intransigencia. Un camino que se inicia reconciliándonos con nosotros mismos, y con los que nos rodean.

Desterremos, pues, la palabra intolerancia de nosotros, apartemos la intransigencia de nuestras vidas, sustituyámosla por la acogida, la benevolencia, la humildad, como Él nos ha enseñado.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

